

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/262/2021
Identifikačné číslo spisu:	1503899752
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1503899752.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne PROFITable, s. r. o., so sídlom Mlýnská 326/13, Trnitá, Brno, Česká republika, IČO: 061 78 782, zastúpenej advokátskou spoločnosťou HKP Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Križkova 9, IČO: 36 727 334, proti žalovaným 1/ W. K., bývajúcej v I., L. 5, 2/ O. S., bývajúcim v Z., K. XXX/X, zastúpenými advokátkou spoločnosťou LÖWY & LÖWY s. r. o., so sídlom v Bratislave, Slowackého 56, IČO: 47 236 230, o zaplatenie sumy 1.017.750,45 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 12C/313/2003, v konaní o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2020 sp. zn. 8Co/134/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2020 č. k. 8Co/134/2018 - 1374 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. októbra 2017 č. k. 12C/313/2003-1019 uložil pôvodnej žalovanej 1/ - zomrelej W. S., žalovanej 1/ a žalovanému 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne pôvodnému žalobcovi (obchodnej spoločnosti AQA Restaurant & Pub, s.r.o., so sídlom Fazuľová 5, Bratislava - pozn.) sumu 466.313,50 Eur s vymedzeným úrokom z omeškania, a to všetko u každého žalovaného len do výšky ceny nadobudnutého dedičského podielu po poručiťovi O. S., zomr. XX. júla XXXX, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal zaplatenia náhrady za vložené investície do rekonštrukcie nehnuteľnosti na Fazuľovej ulici č. 5 v Bratislave, ktorá je vo vlastníctve žalovaných, vo výške zodpovedajúcej zhodnoteniu tejto nehnuteľnosti, a to ako právny nástupca pôvodnej nájomníčky B. D., ktorá mala na základe nájomnej zmluvy zo dňa 15.8.1999 uzatvorenej s pôvodnou žalovanou 1/ a jej manželom, vykonať stavebné úpravy prízemí objektu, v dôsledku ktorých sa mala hodnota nehnuteľnosti zvýšiť o sumu 25.960.750,- Sk, a zároveň aj ako nájomca nehnuteľnosti na základe nájomnej zmluvy zo 17.5.2002, ktorý vykonal stavebné práce v suteréne objektu v hodnote 4.700.000,- Sk. V dôsledku vyslovenia neplatnosti oboch nájomných zmlúv bol žalobca v inom konaní vedenom na

Okresnom súde Bratislava I zaviazaný k povinnosti predmetnú nehnuteľnosť vypratať.

1.2. Súd prvej inštancie sa riadil závermi odvolacieho súdu vyslovených v uznesení č.k. 15Co/223/2010-516 zo dňa 31. októbra 2012, ktorým bol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený so záverom, že uplatnený nárok žalobcu je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré obohatenie žalovaní prijali vo forme investícií žalobcu do nehnuteľnosti v ich vlastníctve bez právneho titulu, keďže nájomné zmluvy sú neplatné. V ďalšom konaní preto skúmal výšku zhodnotenia nehnuteľnosti pre ustálenie výšky nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Výkonaním znaleckého dokazovania mal súd za preukázané, že rozdiel medzi hodnotou predmetnej nehnuteľnosti pred stavebnými úpravami realizovanými žalobcom, resp. jeho právnou predchodkyňou, a po nich predstavuje celkovo sumu 541.000,- eur. K vznesenej kompenzačnej námietke uviedol, že nespĺňa základné náležitosti právneho úkonu, najmä nespĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a určitosti, vyčíslenie nie je relevantne zdôvodnené a nemá žiadny reálny základ. Dodal, že napriek tomu, že žalovaná strana nesie v tomto smere dôkazné bremeno, nepredložila relevantné doklady a dôkazy na preukázanie výšky svojho započítavaného nároku. Nepovažoval za hospodárne s ohľadom na dĺžku a doterajší priebeh sporu ako aj nečinnosť žalovaných, vykonať žalovanými navrhované znalecké dokazovanie na zistenie výšky obvyklého nájmu v rozhodnom čase, resp. zistenia všeobecnej ceny nájmu, keďže v konaní nebolo jednoznačne preukázané aká suma zodpovedá trhovej všeobecnej hodnote nájomného v danom čase a mieste a ustálil, že výška nájomného pôvodne dojednaného zmluvnými stranami (50.000,- Sk/mesačne, t. j. 1.659,70 eur/mesačne) je primeraná. V tomto smere vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2009 sp. zn. 4Cdo/104/2008. Bezdôvodné obohatenia žalobcu v období od októbra 2003 do júna 2007 (t. j. od pozastavenia úhrady nájomného zo strany žalobcu až do vznesenia kompenzačnej námietky žalovaných), ustálil na sumu 74.686,50 eur (1.659,70 eur x 45 mesiacov) a po započítaní pohľadávky žalovaných voči žalobcovi zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi sumu 466.313,50 eur (541.000,- eur - 74.686,50 eur) spolu s úrokom z omeškania a to spoločne a nerozdielne, s tým, že každý zo žalovaných je povinný plniť len do výšky ceny nadobudnutého dedičského podielu po poručníkovi O. S. a vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. marca 2020 sp. zn. 8Co/134/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalovanej 1/ a žalovanému 2/ (už aj v postavení právnych nástupcom pôvodnej žalovanej 1/ - zomrelej W. S., každému samostatne uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi po 233.156,75 eur s úrokom z omeškania, s tým že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2.1. Odvolací súd po výzve adresovanej sporovým stranám na vyjadrenie sa k možnému použitiu ustanovení § 580, § 581 ods. 2, § 529 ods. 1, § 107 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré neboli pri rozhodovaní súdom prvej inštancie použité (§ 382 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné, a nimi vznesená kompenzačná námietka nemôže obstáť ani z iných dôvodov, než tých na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie.

2.2. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď v zmysle pokynov odvolacieho súdu nariadil znalecké dokazovanie z odboru stavebníctva za účelom zistenia výšky zhodnotenia nehnuteľnosti žalobcom a jeho právnou predchodkyňou vzhľadom na potrebu ustálenia výšky bezdôvodného obohatenia žalovaných. Pre posúdenie výšky nároku žalobcu správne vzal za základ ustanoveným znalcom Ing. S., PhD. vypracovaný znalecký posudok v spojení s jeho doplnením č. XX/XXXX. Žalovaní v súvislosti s ich kompenzačnou námietkou v priebehu konania nevzniesli požiadavku na korekciu znaleckého dokazovania v rámci nariadenia jeho doplnenia týmto znalcom.

2.3. Odvolací súd zdôraznil, že podaním doručeným súdu dňa 9.7.2007 si žalovaní v rámci procesnej obrany v konaní uplatnili námietku započítania do výšky sumy uplatnenej žalobcom s odôvodnením, že ich nárok voči žalobcovi v sume 38.575.000,- Sk je vyšší než voči ním uplatnený nárok žalobcu v sume 35.360.750 Sk. Žalovaní ale podľa súdu nepredložili relevantné dôkazy na preukázanie výšky nimi započítavaného nároku. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní na pojednávaní dňa 31.3.2016 navrhli, aby súd zistil, aké bolo obvyklé nájomné za nehnuteľnosť v období od 15.8.1999 do 1.9.2012, na čo súd prvej inštancie za účelom posúdenia daného návrhu na doplnenie dokazovania odročil pojednávanie na neurčito. Písomným podaním zo dňa 22.8.2016 žalovaní žiadali odročiť pojednávanie určené na deň 13.9.2016 z dôvodu, že sami požiadali Doc. Ing. I. o vypracovanie znaleckého posudku. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na deň 27.6.2017 a odročené na termín 4.7.2017, ktoré bolo na žiadosť

žalovaných odročené na deň 19.9.2017. Na tomto pojednávaní žalovaní navrhli vykonať znalecké dokazovanie na určenie výšky obvyklého nájmu v rozhodnom období, nakoľko nemajú finančné prostriedky na zaplatenie znalečného, ktoré by podľa nich nebolo predložením súkromného znaleckého posudku zohľadňované v rámci rozhodovania o náhrade trov konania. Konajúci súd na pojednávaní rozhodol, že navrhované dokazovanie nevykoná. Žalovaní dňa 4.10.2017 predložili súdu na preukázanie svojho nároku vyjadrenie Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska zo dňa 2.10.2017.

2.4. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil návrh žalovaných na vykonanie znaleckého dokazovania súdom na zistenie výšky obvyklého nájmu nehnuteľnosti žalovaných v rozhodnom v rozhodnom období za nehospodárny. Z obsahu spisu vyplýva, že od roku 2007 bol žalovaným poskytnutý dostatočný priestor na preukázanie výšky nároku uplatneného v konaní započítanou námietkou, a preto nimi navrhované vykonanie znaleckého dokazovania súdom po 10 rokoch je v absolútnom rozpore s čl. 17 CSP a navyše pre jeho nariadenie súdom neboli splnené predpoklady vyplývajúce z § 207 ods. 1 CSP, nakoľko nešlo o posúdenie skutočností, na ktoré je treba vedecké poznatky. Pokiaľ súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaných na nariadenie znaleckého dokazovania, jeho postup bol v súlade so zákonom, a preto žalovaní nedôvodne vytýkali súdu prvej inštancie, že neúplne zistil skutkový stav, keď v konaní na ich návrh neustanovil znalca na posúdenie výšky ich nároku. Pokiaľ aj žalovaní predložili vyjadrenie Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska k výške ceny nájomného v období rokov 2000 - 2013 s vlastným výpočtom, ktorý mal predstavovať dlžnú sumu za užívanie nehnuteľnosti v ich vlastníctve žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia, tento prostriedok procesného útoku správne vyhodnotil súd prvej inštancie ako nepostačujúci pre objektívne posúdenie výšky nároku žalovaných, vzhľadom na to, že jeho sila bola spochybnená rozdielnymi závermi znaleckých posudkov vypracovaných Ing. A. na základe objednávky žalobcu. Napokon ani vstupné údaje, z ktorých žalovaní vychádzali pri vyčíslení ich nároku v sume 30.575.000 Sk uplatneného v rámci započítacej námietky, neboli v konaní objektivizované. Súd prvej inštancie tak správne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania keď uzavrel, že v konaní nebola jednoznačne preukázaná suma zodpovedajúca všeobecnej hodnote nájomného za užívanie nehnuteľnosti žalovaných v danom čase a mieste, a tým potom správne ustálil, že výška nájomného dojednaná medzi zmluvnými stranami v ich nájomnej zmluve, ktorá bola posúdená ako neplatná (50.000,- Sk/mesačne, t. j. 1.659,70 eur/mesačne) je primeraná a to i s ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2009 sp. zn. 4Cdo/104/2008.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní (ďalej len „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Dovolatelia žiadali, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň žiadali priznať trovy dovolacieho konania.

3.1. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP žalovaní namietali, že súd nesprávne posúdil nimi uplatňovaný návrh voči žalobcovi ako kompenzačnú námietku. Zdôraznili, že voči žalobcovi si uplatňovali viac ako žalobca od nich. Žalovaní argumentovali aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vnútorne rozporné, nekonzistentné, neprehľadné, pričom na niektoré relevantné otázky neponúka z hľadiska ich riešenia náležité odpovede. Odvolací súd správne poukázal na ich procesnú obranu spočívajúcu v uplatnení kompenzačnej námietky dňa 9.7.2007, ako i na to, že na súdnom pojednávaní navrhli doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania za účelom zistenia výšky bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu, na druhej strane v súdnom spise sa nenachádza stopa ohľadne uznesenia súdu o uplatnení sudcovskej koncentrácie, ktorá by následne odôvodňovala postup prvoinštančného súdu pre nevykonanie nimi navrhovaného znaleckého dokazovania. Tým je potom vnútorne rozporné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď na jednej strane súd tvrdí, že návrh na vykonanie znaleckého dokazovania nenapĺňa predpoklady § 207 CSP, nakoľko v danom prípade nešlo o posúdenie skutočností, na ktoré sú potrebné odborné znalosti, na strane druhej nepovažoval za dostatočné nimi predložené vyjadrenie Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska. Dovolatelia považovali odôvodnenie napadnutého rozsudku za arbitrárne i z dôvodu jeho odkazu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/104/2008, ktoré rozhodnutie vychádza len zo skutočností, že nájomné dojednané v neplatnej nájomnej zmluve môže predstavovať bezdôvodné obohatenie z hľadiska náhrady za užívanie vecí, preto zmluva môže byť použitá ako dôkazný prostriedok. Výška dohodnutého nájomného v tejto zmluve ale nemohla predstavovať výšku

všeobecného nájomného ako všeobecnej náhrady za užívanie, a to aj v súvislosti s ďalšími investíciami žalobcu.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaní uviedli, že právna otázka, ktorá bola riešená odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí spočívala v interpretácii § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. „čo sa má vydať z titulu bezdôvodného obohatenia v prípade, ak sa užíva vec, v danom prípade nebytové priestory bez právneho titulu". Odvolací súd vyriešil túto právnu otázku s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/104/2008, keď mal za to, že výška bezdôvodného obohatenia mala zodpovedať výške stanovenej v nájomnej zmluve. Teda predmetnú právnu otázku vyriešil tak, že primeraná výška bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetu nájmu bez nájomnej zmluvy, zodpovedá výške nájmu, ktorá zodpovedá nájomnej zmluve, ktorá bola vyhlásená za neplatnú. Avšak z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že pri rozhodovaní o výške bezdôvodného obohatenia v skutkovo obdobných prípadoch má zodpovedať čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobného predmetu nájmu, a ktorú by bol nájomca za obvyklých okolností povinný platiť podľa nájomnej zmluvy.

3.3. V rámci dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalovaní vymedzili právnu otázku „či možno za písomnú výzvu na plnenie považovať aj kompenzačnú námietku vznesenú v konaní, pričom potom ako sa dostane do dispozičnej sféry strany sporu, spôsobuje splatnosť pohľadávky". Odkázali na konštatovanie odvolacieho súdu, že uplatnená obrana dovolateľov v podobe započítania nemôže byť úspešná skôr, ako nastane splatnosť pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom na zosplatnenie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kvalifikovaná výzva doručená jej adresátovi. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že za kvalifikovanú výzvu sa považuje aj žaloba, v ktorom prípade splatnosť nastáva prvý deň po doručení žaloby dlžníkovi. Splatnosť záväzku, a teda začiatok omeškania dlžníka, nastáva v takomto prípade nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný veriteľom k plneniu. Pokiaľ z hľadiska žaloby stanovené účinky nie sú sporné, je otázkou zásadného právneho významu, či sa rovnaké účinky môžu spájať aj s kompenzačnou námietkou vznesenou v konaní.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a žiadal priznať trovy dovolacieho konania. Poukázal, že tvrdenia dovolateľov po formálnej stránke nezakladajú dovolací dôvod prípustnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a zároveň tvrdené skutočnosti po obsahovej stránke nepreukazujú žiadny nedostatok riadneho odôvodnenia, resp. nepreukazujú ani nedostatočne zistený skutkový stav či nesprávne právne posúdenie. Z obsahu spisu je zrejmé, že dovolatelia, napriek opakovaným výzvam súdu nešpecifikovali svoj údajný nárok na započítanie tak, ako požaduje zákon a judikatúra.

5. Dovolatelia vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvali na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 35 „CSP") po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Z obsahu dovolania žalovaných je zrejmé, že namietajú (aj) nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (bod 3.1.).

10. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa a účinne námietskami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

10.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

10.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

11. Z obsahu dovolania (tiež) vyplýva (bod 3.1.), že dovolatelia namietali spôsob posudzovania ich obrany v spore (kompenzačnej námietky), keď z obsahu spisu vyplýva, že si voči žalobcovi uplatňujú viac, ako žalobca voči nim, tiež nedostatok a zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj pochybenia v procese dokazovania.

12. V súvislosti s namietaním nesprávneho posúdenia procesného úkonu žalovaných nižšími súdmi - kompenzačnej námietky, ktorým úkonom sa bránili voči pohľadávke žalobcu vlastným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom za užívanie nehnuteľnosti v ich spoluvlastníctve v označenom období, ktorý nárok mal predstavovať viac, než nárok žalobcu uplatnený v konaní, najvyšší súd nemohol ponechať bez povšimnutia, že predmetná námietka nebola dovolateľmi predstretá v odvolaní.

12.1. Najvyšší súd zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou odvolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok

odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

12.2. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelym (vigilantibus iura scripta sunt). Ak potom dovolatelia uvedenú námietku, zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania, neuplatnili v odvolacom konaní - hoci im bola známa - v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju odvolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť.

12.3. Z uvedeného možno urobiť záver, že dovolatelia môžu urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnili v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohli, a tak poskytli príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

12.4. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmieta (II. ÚS 70/2017).

13. Dovolatelia namietajú zásah do ich práva na spravodlivý proces postupom súdov nižších inštancií i tým, že nevykonali ním navrhovaný dôkaz znaleckým posudkom, ktorým chceli preukázať výšku bezdôvodného obohatenia žalobcu v rozhodnom období, spočívajúceho v užívaní nebytových priestorov v nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalovaných na základe neplatnej nájomnej zmluvy, ktoré by zodpovedalo výške všeobecného nájmu ako všeobecnej náhrady za užívanie, ktorou náhradou nemôže byť dojednané nájomné v neplatnej zmluve sporových strán, ako sa súdy mylne domnievajú. V súvislosti s ustálením výšky bezdôvodného obohatenia súdy nesprávne interpretovali závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/104/2008, z ktorej nesprávnej interpretácie potom nesprávne vyvodili nepotrebnosť a nehospodárnosť navrhovaného znaleckého dokazovania.

14. Odvolací súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že „Súd prvej inštancie správne vyhodnotil návrh žalovaných na vykonanie znaleckého dokazovania súdom na zistenie výšky obvyklého nájmu v rozhodnom čase z hľadiska hospodárnosti konania. Z obsahu spisu vyplýva, že od roku 2007 bol žalovaným poskytnutý dostatočný priestor na preukázanie výšky nároku uplatneného v konaní započítanou námietkou, a preto nimi navrhované vykonanie znaleckého dokazovania súdom po 10 rokoch je v absolútnom rozpore s článkom 17 C.s.p. a navyše pre jeho nariadenie súdom neboli splnené predpoklady vyplývajúce z § 207 ods. 1 C.s.p., nakoľko nešlo o posúdenie skutočností, na ktoré je treba vedecké poznatky. Pokiaľ súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaných na nariadenie znaleckého dokazovania, jeho postup bol v súlade so zákonom, a preto žalovaní nedôvodne vytykajú súdu prvej inštancie, že neúplne zistil skutkový stav, keď v konaní na ich návrh neustanovil znalca na posúdenie výšky ich nároku. Žalovaným nič nebránilo od roku 2007 podať skôr návrh na nariadenie znaleckého dokazovania súdom.“

15. Procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na

spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

16. Najvyšší súd vychádza z predpokladu, že súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo ako hodnotový činiteľ. Pre hľadanie práva je vždy nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na skutkových zisteniach. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť komplikované a netypické, čo však nezbavuje súdy z povinnosti urobiť všetko pre spravodlivé riešenie sporu.

17. Podľa najvyššieho súdu (rešpektujúc právne východiská vyplývajúce z bodov 15. a 16.) v preskúmvanej veci došlo k zásahu do práva žalovaných na spravodlivý proces postupom súdov nižších inštancií tým, že neprijateľným spôsobom odôvodnili nevykonanie nimi navrhovaného znaleckého dokazovania za účelom zistenia výšky bezdôvodného obohatenia žalobcu spočívajúceho v užívaní nebytových priestorov nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalovaných pre neplatnosť nájomnej zmluvy. Odmietnutie vykonať navrhované dokazovanie bez naplnenia niektorého z dôvodov uvedených v bode 15, odvolávajú sa pritom na hospodárnosť konania, ktoré dokazovanie by mohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR (pozri III. ÚS 332/09). V takomto prípade by prichádzalo do úvahy aj vyslovenie porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR, keďže nevykonanie stranou navrhovaného dôkazu by ju oproti druhej strane znevýhodňovalo. Súd bol povinný vykonať dokazovanie na účely dôsledného posúdenia tvrdení žalovaných týkajúcich sa ustálenia skutočností ohľadom obvyklého nájomného v danom mieste a čase, ktorého predmetom sú obdobné nebytové priestory, a teda vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu a zároveň, či práve na úkor žalovaných došlo k bezdôvodnému obohateniu. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva i to, že je nepochopiteľné vytýkať žalovaným, že im bol poskytnutý dostatočný priestor na preukázanie výšky nároku uplatneného v konaní započítanou námietkou (od roku 2007 - pozn.), a preto nimi navrhované vykonanie znaleckého dokazovania súdom po 10 rokoch je v absolútnom rozpore s článkom 17 CSP (bez využitia inštitútu sudcovskej koncentrácie konania od účinnosti Civilného sporového poriadku), ak súčasne nebolo konštatované úmyselné naťahovanie sporu navrhovaným dokazovaním zo strany žalovaných, čo ale z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií nevyplýva, navyše za situácie, keď nižšie súdy nedokázali vo veci právoplatne rozhodnúť počas dlhých 16 rokov.

18. Žalovaní v kontexte s namietaním nedostatkov v procese dokazovania predostreli v dovolaní i nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorému vyčítali vnútorný rozpor, keď na jednej strane súdy tvrdia, že návrh na vykonanie znaleckého dokazovania nenaplnia predpoklady § 207 CSP, nakoľko v danom prípade nešlo o posúdenie skutočnosti, na ktoré sú potrebné odborné znalosti, na strane druhej nepovažovali za dostatočný dôkaz nimi predložené vyjadrenie Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska k výške ceny nájomného v rozhodnom období.

19. K danému dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

20. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil.

Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

21. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ÚS SR“), zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

22. Žalovaní namietajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v dôvodoch nevyhovenia ich dôkaznému návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania. Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, podľa ktorého za dôkaznej situácie, keď „nebolo jednoznačne preukázané“ aká suma zodpovedá všeobecnej hodnote nájomného v danom čase a mieste, je výška nájomného pôvodne dojednaná medzi zmluvnými stranami (50.000,- Sk/mesačne) jediná v konaní objektivizovaná, i primeraná.

23. Najvyšší súd v tejto súvislosti pripomína, že súladným s ustálenou súdnou praxou pri určovaní rozsahu a výšky bezdôvodného obohatenia založeného užívaním nebytových priestorov na základe neplatnej nájomnej zmluvy je vychádzať z toho, že výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá všeobecnej hodnote nájomného v danom čase a mieste (t. j. sumám obvykle vynakladaným v danom mieste a čase na užívanie obdobných nebytových priestorov - pozn.), ktorú zaužívanú súdnu prax si zhodne osvojili i nižšie súdy pri rozhodovaní v danej právnej veci.

24. Zmätočne preto vyznieva konštatovanie odvolacieho súdu, podľa ktorého za dôkaznej situácie, keď nebolo jednoznačne preukázané aká suma zodpovedá všeobecnej hodnote nájomného v danom čase a mieste, je výška nájomného pôvodne dojednaná medzi zmluvnými stranami (50.000,- Sk/mesačne) jediná v konaní objektivizovaná, i primeraná, ak z odôvodnenia vyplýva, že súdy mali k dispozícii i znalecké posudky vypracované na základe objednávky žalobcu vo veci určenia všeobecnej hodnoty nájmu nebytových priestorov, ktorých sa týka tiež nárok žalovaných v danej veci, s ktorými znaleckými posudkami ako listinnými dôkazmi sa súdy nevysporiadali, resp. neuviedli prečo nie sú pre danú vec použiteľné.

25. Rozporuplná je i dedukcia odvolacieho súdu o nesplnení predpokladov na nariadenie znaleckého dokazovania na ustálenie všeobecného nájmu nebytových priestorov v rozhodnom období na návrh žalovaných s odôvodnením, že v danom prípade sa nejedná o posúdenie skutočností, na ktoré je treba vedecké poznatky, navyše bez vysvetlenia čo súd viedlo k takémuto záveru, a to za súčasného odmietnutia vyjadrenia Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska k výške ceny nájomného za rozhodné obdobie s vlastným výpočtom, ktorý výpočet mal predstavovať odplatu za užívanie

nebytových priestorov žalobcom ako bezdôvodné obohatenie. Protirečivé je potom aj následné konštatovanie súdov, že tento dôkaz predložený žalovanými je nepostačujúci pre objektívne posúdenie výšky nároku žalovaných preto, že jeho sila bola spochybnená rozdielnymi závermi znaleckých posudkov predložených žalobcom, ktoré dôkazy ale súdy nepoužili.

26. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že ak žalovaní predložili odborné vyjadrenie, ktoré podľa súdu nebolo relevantné, bolo jeho povinnosťou žalovaných o tom poučiť, aby im bol vytvorený priestor na prípadné podanie návrhu na zadováženie takéhoto odborného vyjadrenia súdom.

27. Dovolatelia považovali napadnuté rozhodnutie aj za arbitrárne, pretože za podstatné a smerodajné pre dedukciu, že ak nebolo jednoznačne preukázané aká suma zodpovedá všeobecnej hodnote nájomného v danom čase a mieste, je výška nájomného pôvodne dojednaná medzi zmluvnými stranami jediná v konaní objektivizovaná, i primeraná, a preto z nej súdy vychádzali, považoval rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/104/2008, z ktorého ale uvedené závery nevyplývajú. Z predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva iba to, že nájomné dojednané v neplatnej zmluve môže predstavovať bezdôvodné obohatenie z hľadiska náhrady za užívanie vecí, preto zmluva môže byť použitá ako dôkazný prostriedok.

28. Najvyšší súd sa oboznámil s rozhodnutím sp. zn. 4Cdo/104/2008, z ktorého (okrem iného) vyplýva, že odvolací súd, ktorého rozhodnutie bolo napadnuté dovolaním, v dôvodoch uviedol, že súd prvého stupňa síce správne posúdil nárok žalobcu ako bezdôvodné obohatenie, ale nesprávne stanovil jeho výšku. Vzhľadom na uzavretú nájomnú zmluvu, v ktorej bola dojednaná výška nájomného na 5 rokov sumou 15.000,- Sk a s prihliadnutím na platenie nájomného žalovaným, dospel k záveru, že za obvyklé nájomné v danom prípade možno považovať sumu 15.000,- Sk, keďže obvyklé nájomné bolo možné takto ustáliť aj s prihliadnutím na iné nájomné zmluvy, ktoré mali uzavreté iní nájomcovia rovnakých priestorov za predchádzajúce a nasledujúce obdobie. Najvyšší súd pri rozhodovaní tiež vychádzal z právneho východiska, podľa ktorého majetkovým vyjadrením prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu je peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobného predmetu nájmu, a ktorú by nájomca za obvyklých okolností bol povinný platiť podľa nájomnej zmluvy (obdobne ako nižšie súdy v danej prejednávanej veci). Ak potom najvyšší súd uviedol, že „Odvolací súd vychádzal pri výške bezdôvodného obohatenia z nájomnej zmluvy, ktorú účastníci konania nespochybňovali. Žalovaný na základe zmluvy platil nájomné dohodnuté v zmluve a bez akejkoľvek zmeny zmluvy akceptoval zvýšenie nájomného fakturované žalobcom. Aj keď zmluva o nájme je neplatným právnym úkonom, táto listina je dôkazným prostriedkom, ktorý preukazuje určité skutkové okolnosti, ako predmet nájmu a výšku mesačného nájomného. Dovolací súd sa preto stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že bezdôvodné obohatenie žalovaného sa rovná dohodnutej výške nájomného.“, tento záver je potrebné vnímať v kontexte celého odôvodnenia rozhodnutia (rozhodnutie sa musí čítať s porozumením - pozn.), preto pokiaľ odvolací súd vychádzal pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia z neplatnej nájomnej zmluvy, túto považoval za dôkazný prostriedok preukazujúci určité skutkové okolnosti, a pokiaľ za obvyklé nájomné považoval práve v nej dojednanú sumu, stalo sa tak len za súčasného prihliadnutia aj na iné nájomné zmluvy, ktoré mali uzavreté iní nájomcovia rovnakých priestorov za predchádzajúce a nasledujúce obdobie (práve to robí nájomné všeobecným, objektivizovaným a obvyklým - pozn.), čo korešponduje nie len s východiskami prezentovanými najvyšším súdom v danom rozhodnutí ale aj zo závermi rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré napadnuté rozhodnutie považoval najvyšší súd za správne. Zjednodušenie povedané - všeobecnou hodnotou nájomného v danom čase a mieste, nemôže byť bez ďalšieho výška nájomného pôvodne dojednaná medzi zmluvnými stranami iba vtedy, ak z vykonaného dokazovania vyplynie, že práve uvedená suma reálne zodpovedá sume vynakladanej obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobného predmetu nájmu, a ktorú by nájomca za obvyklých okolností bol povinný platiť podľa nájomnej zmluvy.

29. Vzhľadom na žalovanými dôvodne vytýkané vady zmätočnosti a tým dôvodnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP (bod 18., 22., 27.), dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné (ďalej už bez potreby posudzovania prípustnosti dovolacieho dôvodu podľa

§ 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP) a preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

30. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.